



Jeg er så glad for at vi fant hverandre!

Jeg liker ikke å fly. Jeg liker virkelig ikke å fly. Men nå satt vi der altså, tidenes Kina-reisefølge, klare til avgang.



Første 17. mai som familie på fire!

Jeg adopterer alene, men jeg reiser ikke alene. Særlig når man har barn fra før, er det godt å ha med seg et aldri så lite støttekompani. Derfor var vi et reisefølge på hele seks stykker som landet i Chongqing en novemberdag i 2016. Mine to barn og jeg, sammen med en god venninne og hennes to døtre.

Fra før hadde jeg ei jente på 11 og en gutt på 8. Storesøster kom til Norge som liten, lillebror var seks år ved ankomst.

Da jeg hentet han, var jeg livredd. Redd for at alt folk hadde sagt til meg, skulle vise seg å stemme. At jeg kom til å ødelegge livet mitt ved å adoptere en så stor gutt. Resultatet av dette var en dårlig start, for han var like redd som jeg. Og sint!

Hvorfor skjønte jeg ikke det før? Folk hadde sagt «vil du virkelig ha et så stort barn» - men en seksåring er ikke stor. En seksåring er et lite barn som trenger foreldre og en god oppvekst. Da jeg innså dette, var resten enkelt. Jeg måtte bare brette opp ermene og vise han at han kunne stole på meg, og at livet kunne bli bra igjen.

Han måtte dra fra fosterforeldre han elsket, fra bestevennen sin og hjemmet sitt, på en dags varsel. Det var ikke rart han var lei seg. Den gangen var det noen slitsomme første uker som familie, etter verdens dårligste start sammen, men alt gikk seg til.

Det var nok søsteren min som løste floken. Da jeg så som svartest på situasjonen, tok hun meg til side og sa: «Hør her! Han er bare en liten gutt».



Etter seks uker i Norge begynte sønnen min på skolen, hvor han trivdes kjempegodt. Jeg leverte politiattest og taushetserklæring, og fikk være med som ulønnet assistent i klasserommet de første månedene, helt til han ga beskjed om at han ikke trengte meg der lenger. Gradert foreldrepermisjon er virkelig en gave til oss som adopterer skolemodne barn! Da kan man spre permisjonstiden ut over en lengre periode, jobbe når barnet er på skolen og ha lange ettermiddager fri sammen.

Jeg tok lærdom av adopsjon nummer to, og da muligheten til å adoptere enda et barn kom, var jeg ikke i tvil. Jeg var helt klart åpen for et barn på samme alder som sist, og gjerne med helseanmerkning – som sist.

I slutten av 2015 startet barnevernet på sosialrapporten, og i oktober 2016 fikk jeg bilde av ei lita jente på fem år. Men hvem kunne bli med på reisen til Kina på fem ukers varsel, på den tiden av året? Søsteren min, som har vært med tidligere, befant seg for sikkerhets skyld i Antarktis. Men en god venninne fikk ordnet fri for både seg selv og sine to døtre, og ble godt reisefølge og en god støtte på turen.



Så dro vi altså til Chongqing, noe jeg først hadde trodd var en mindre by, siden jeg aldri hadde hørt om den. Det viste seg å være den største i Kina, med 33 millioner innbyggere! Ikke helt som hjemme på Voss, med andre ord. Men som vanlig i Kina ble vi fulgt godt opp av gode guider, så vi følte oss trygge og godt ivaretatt hele veien.

Og så kom den store dagen. Et lite nurk på fem år, oppvokst på barnehjem i en stor, stor by, møtte familien sin. Hun var helt lukket inn i seg selv da jeg fikk henne på fanget. Jeg spurte representanten fra barnehjemmet om hvor lenge hun hadde visst at vi skulle hente henne, og fikk til svar at «det er ingen vits i å fortelle dem noe når de er så små, de skjønner ikke noe av det likevel». Så vi tok det med ro. Skjønte at hun ikke skjønte. Husket fra forrige adopsjon hvor dumt alt kan bli når man selv blir redd og engstelig. Og det tok ikke lang tid før hun begynte å komme ut av skallet sitt.

Det var rett og slett bare veldig greit at vi hadde så mange barn i reisefølget. Det bidro til å skape aktivitet, lek og trygghet for lillesøster. Vi var likevel nøye på å få frem hvem som var søsken og hvem som var «tante og søskenbarn», og fikk også guiden til å forklare dette til lillesøster på kinesisk. Guiden forklarte henne også at vi ikke bodde sammen med «tante og søskenbarn», men at vi kom til å reise på besøk til hverandre.

Resten av oppholdet i Kina gikk veldig bra. Kinareisene er godt organisert, så vi kan nyte opplevelsene på turen i visshet om at alt som må ordnes, blir ordnet.



Vel hjemme går livet i hundre. Vi har travle og gode hverdager, og nyter livet. Lillesøster har halv plass i barnehage slik at hun får vært litt sammen med barn på samme alder, og jeg fikk være med i barnehagen så lenge vi følte behov for det, med tanke på at lillesøster skulle føle seg trygg. Til høsten begynner hun på skolen der storesøskene går. Hun var fem år da hun flyttet fra barnehjemmet, og viser glede og entusiasme i alt hun gjør og opplever. Tenk bare å få oppleve 17. mai for første gang som femåring!

Det beste med å velge å adoptere et av de barna som kalles store, er gleden over å få dele opplevelser. Et barn som er oppvokst på barnehjem, tar ingen ting som en selvfølge. Første gang på fisketur, første gang i bassenget, første gang på akebrett. Det er rett og slett frydefullt! Permisjonstid sammen med en femåring er aktive og sosiale dager. Ja, det kan være litt slitsomt noen ganger. Men når veslejenta gir meg en stor klem og sier «tusen takk, mamma!» for småting, som for eksempel at jeg har lappet buksa hennes eller funnet frem en ny vannflaske til å ha i barnehagen, da renner hjertet mitt helt over. En femåring er ikke stor. Jeg er så glad for at vi fant hverandre.



Så fint å være søsken!

Språk

Et spørsmål jeg ofte får, er hvordan vi greier å snakke sammen når barnet mitt er fem år og snakker kinesisk, mens jeg snakker norsk. Jeg svarer som sant er, at dette ikke er noe problem. Så lenge vi har god øyekontakt når vi snakker sammen, forstår vi det meste. Kommunikasjon skjer ikke bare gjennom muntlig tale. Mimikk, tonefall og bevegelser formidler også mye. Barn er flinke til å peke og bruke intuitive tegn, og jeg bruker også en del tegn til tale. Og selv med et veldig lite utvalg kinesiske ord til hjelp, kommer man langt. Bare det å kunne si «se der!» når man ser noe spennende, er med på å skape kontakt. Under er ei liste over ord vi fant nyttige på vår Kinareise. Guiden vår hjalp oss med uttalen, så vi fikk øvd litt før vi skulle praktisere.

Tall er gode når man skal forklare hva man har tenkt å gjøre den neste timen. For eksempel kan man si: «En» – og gjøre bevegelse hvor man liksom putter mat i munnen. «To» – gjøre bevegelse for tannpuss. «Tre» – legge to hender sammen under kinnet for å vise at da skal vi sove. «Først skal vi spise, så pusse tennene og deretter sove».

Eller et annet eksempel: «En» - gjøre bevegelser hvor man liksom putter mat i munnen. «To» - lage svømmebevegelser, fordi vi skal i bassenget. «Først skal vi spise, deretter skal vi gå og bade». Mer skal det ikke til for å forklare femåringen hvilke planer man har.

Hilsen en stolt mamma til tre

Hvis du vurderer adopsjon av eldre barn og vil slå av en prat med meg, formidler InorAdopt gjerne kontakt.

Ordliste

Ja	shø
Nei	bo
Jeg er glad i deg	Wo ai ni
En – to – tre	l – ar – san (bruk engelsk r i uttalen av ar)
Forsiktig!	Shaoshin!
Vent!	Deng deng!
Se der!	Hang ha!
Jeg	Wo
Du	Ni
Kom!	Lei
Mamma	Mama
Pappa	Baba
Storesøster	Djedje
Storebror	Gege
Lillesøster	Meimei
Lillebror	Didi
Må du på do?	Ni yao niaoniao ma?
Er du tørst?	Ni kou ke ma?
Er du sulten?	Ni er ma? (engelsk r)
Unnskyld	Doibotshii